

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } 'Ετησ. Δρ. 4
'Εξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΔΕΠΤΑ 25

Αἱ Συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Δεβρίου ἢ τὴν 1 Ἰουνίου ε. ε.

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 16

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1921

ΑΘΗΝΑΙ, Ὁδὸς Νίκης 11—Ἀριθ. τηλ. 9-97

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ὁδηγία περὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς γρίπης

Πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς γρίπης συνιστῶνται ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τὰ ἑξῆς :

1) Ἡ ἀποφυγὴ κατὰ τὸ δυνατόν τοῦ συγχρωτισμοῦ

πρὸς τοὺς πάσχοντας, διότι ἡ νόσος αὕτη εἶνε λίαν μεταδοτικὴ, εὐκολώτατα μεταφερομένη ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον διὰ τῶν σταγονιδίων τῶν ἐκπεμπομένων κατὰ τὸν βῆχα.

2) Ἡ ἀποφυγὴ πάσης ψύξεως, διότι αὕτη εὐνοεῖ μεγάλως τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νόσου, καὶ

3) Πᾶς ὅστις αἰσθανθῆ ἔστω καὶ ἐλάχιστα φαινόμενα γρίπης, νὰ κατακλίνεται, διότι τοιοῦτοτρόπως καθίσταται ἐλαφροτέρα ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῆς νόσου καὶ ἀποφεύγονται αἱ βαρεῖαι ἐπιπλοκαί.

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἄξιοι πάσης ἐθνικῆς τιμῆς οἱ φιλογενεῖς ἄνδρες τῆς Ἱερουσαλήμ κ.κ. Κ. Ἡλιάδης, καθηγητῆς, Μάρκος Λιούφης, ἐκ τῶν πρώτων ἐργατῶν τοῦ Προσκοπισμοῦ ἐν Καίρῳ, οἱ ὅποιοι μετ' ἄλλων καλῶν πατριωτῶν συνεννοηθέντες κατώρθωσαν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου νὰ καταρτίωσι πλήρη ἐλληνικὴν δμᾶδα

προσκόπων, καὶ ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου οἱ καλοὶ καὶ ἄξιμοι ἐλληνόπαιδες οἱ μετὰ πολλῆς προθυμίας καταχθέντες καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου παρακολουθοῦντες τὴν προσκοπικὴν διδασκαλίαν τῶν ἀναλαβόντων τὸ ἔργον ἀρχηγῶν καὶ μελῶν τοῦ Προσκοπικοῦ Συνδέσμου. Ἐπὶ τούτοις τὸ ἡμέτερον Περιοδικόν, τοῦ

δποίου τὸ παρὸν πρῶτον φύλλον τοῦ ἀρξαμένου ἔτους 1921 κοσμεῖ ἡ ἀνω εἰκὼν τῆς πρώτης ταύτης Ἑλληνικῆς ομάδος Ἱερουσαλήμ, συγκαίρει ἀπαντας τοὺς ἐν Ἱερουσαλήμ ἐργάτας τῆς ὑψηλῆς Προσκοπικῆς ἰδέας.

Ἡ σύστασις ἐν τῇ ἀκροπόλει τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἑλληνικῆς προσκοπικῆς ομάδος ὄχι μόνον τὸν χαρα-

κτῆρα τῶν αὐτόθι Ἑλληνοπαίδων θὰ διαπλάσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν ἀπανταχόθεν συρρεόντων ἐκεῖ Ἑλλήνων προσκυνητῶν θ' ἀναζωπυρήσῃ καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπερηφάνειαν θὰ κολακεύσῃ, ὅταν ἀντιλαμβάνωνται, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς εἶναι καὶ ἐκεῖ ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ἱστοίσι στοιχεῖον προόδου καὶ πολιτισμοῦ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΩΜ. ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Ἄξιαι συγχαρητηρίων οἱ πρόσκοποι τῆς 6ης καὶ 11ης ομάδος Θεσσαλονίκης διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, ἣν ἔσχον, νὰ ἐργασθῶσι κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων διὰ τὴν πραγματοποιήσιν ἐράνου ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων αὐτόθι Καυκασίων. Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐπικουρίας Καυκασίων νύχαισθησεν αὐτοῦς διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ ἐγγράφου τῆς, τὸ ὅποσον ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῶν ἡμερησίων τῆς Θεσσαλονίκης, καθ' ὅπου οἱ καλοὶ αὐτοὶ πρόσκοποι μας ἀκολουθοῦντες τὰς προσκοπικὰς παραδόσεις οὐδόλως ἀνεκοινώσαν τι περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ Σῶμα, οὔτε ἐθεώρησαν, ὅτι ἔπραξαν τι πλεόν τῆς ἡμερησίας καλῆς πράξεως τοῦ Προσκόπου.

«*Εὐχαριστήριον Ἐπιτροπῆς Καυκασίων
διὰ τοὺς Πρόσκόπους.*»

Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐπικουρίας Καυκασίων παραλαβούσα δραχμ. τρεῖς χιλιάδας πεντακοσίας, τὰς ὁποίας ἡ 6η καὶ 11η οἰκ. τῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ Προσκόπων συνέλεξε κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους καὶ συγκεκλινημένῃ διὰ τὴν ἀθόρμητον ταύτην φιλευσπλαχνίαν τῶν ἀποτελούντων τὰς ομάδας Ἑλληνοπαίδων, αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διαιδηλώσῃ καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς συγχαρῇ ὀλοφύχῃ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτα τῆς φιλληλιας καὶ συμπαιθείας, τὰ ὁποία ἐπέδειξαν πρὸς δεινοπαθόντας καὶ γυμνητεύοντας ὁμογενεῖς.

Μεταξὺ τῶν καταφυγόντων εἰς τὴν ἐλευθέραν μας Πατρίδα προσφύγων συγκαταλέγονται καὶ χιλιάδες ὁμηλικῶν τῶν προσκόπων τούτων, οἱ ὅποιοι πρὶν ἐγκαταλείψωσι τὰς ἐν Ῥωσίᾳ ἐστίαι τῶν καὶ ριφθῶσιν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς προσφυγικῆς ταλαιπωρίας, ἔζον ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας, ὑποκλιπόμενοι ἀπὸ τὴν θλιβεράν των μεταοικεσίαν πρὸς διάστωιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν συνειδήσεως.

Με δάκρυα εὐγνωμοσύνης τὰ ὁμογενῆ ταῦτα ὄρφανὰ ἐδέχθησιν τὴν ἀθόρμητον εἰσπλαχνίαν τῶν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πατρίδι ὁμηλικῶν των προσκόπων, αἱ δὲ περιπτύσσονται ψυχαί των τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας των.

Ἡ δὲ Ἐπιτροπὴ ἡμῶν εὐχεται εἰς αὐτοὺς ὅπως, τὰ αὐτὰ φιλάλληλα αἰσθημάτα ἐξακολουθήσωσι νὰ

διατηρῶσι καὶ καλλιεργῶσι καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς εὐέλπιδος κοινωνικῆς σταδιοδρομίας αναπτυσσόμενοι πάντοτε ἐν φιλοπατρῖα καὶ φιλανθρωπῖα.

Ὁ Πρόεδρος

Μιλ. Καρατζίδης Ἐφέτης

Τὰ Μέλη: *Ζ. Σαββαρίνας, Σ. Τριανταφυλλίδης, Α. Πιχταπόπουλος, Ν. Μάνος, Φ. Κοντογιούρης, Γ. Ρώμπας, Ν. Λαβρένης, Δ. Γεωργίου, Κ. Τάκης, Ι. Ἄβου, Ι. Τέτος, Τζέις Μπερούστερ, Δεβῆ Μπενουζίλιο, Ἰωσήφ Ναχαμά.*

ΣΥΡΟΣ. Τὴν 17ην Ἰανουαρίου ἡ 6η Ο. Π. Σ. ἐτέλεσε μεγάλην ἀνίχνευσιν εἰς θέσιν «Λαζαρέτα».

Τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ 1η Ο. Π. Σ. ἐτέλεσε τὰ ἐγκλίμα τῆς νέας αὐτῆς Λέσχης, εἰς ἣν προσκληθέντες παρέστησαν οἱ κ. κ. Ἀρχηγοὶ τῶν λοιπῶν ομάδων καὶ ὁ κ. Τ. Ε. Προσκόπων Σύρου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγιασμοῦ προσεφέρθησαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἀναψυκτικά.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. Καὶ τῆς Φιλαδελφείας οἱ νεαροὶ πρόσκοποι δὲν ἄφησαν νὰ παρέλθουν αἱ μεγάλαι ἑορταί, χωρὶς νὰ ἐκτελέσωσι καὶ αὐτοὶ τὸ καθήκον των πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας. Περιήλθεν ὑπὸ τὴν συνοδείαν τῶν ἀρχηγῶν των τὴν πόλιν κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς καὶ ἔψαλλον τὰ κάλλυδα, τὸ προῖον δὲ τῶν εἰσπραξέων των ἐκ λιρῶν 38 διέθεσαν διὰ δωρεὰ ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων.

ΕΚ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Εἰς Dijon, τὴν ἑδρὰν τῆς φίλης γαλλικῆς ομάδος, ἡ ὁποία τόσον ἐπεριποιήθη τοὺς ἐκεῖθεν διελθόντας πρόσκοπους μας τὸν Ἰούλιον παρελθόντος ἔτους, τοὺς μεταβαίνοντας εἰς Λονδίνον, ἔλαβε χώραν τὴν 27 λήξαντος μέγας χορῆς προσκοπικῆς. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἐδόθη εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τῆς Δημαρχίας, ἐτιμήθη δὲ καὶ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Δημάρχου κ. Gaston Gerard καὶ πολλοῦ κόσμου τῆς κοινωνίας τῆς Dijon, καὶ ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν χάρις εἰς τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὸν ἐνθουσιώδη ζῆλον τοῦ προεξάρχοντος εἰς τὴν προσκοπικὴν κίνησιν τῆς Dijon Ἐπόρου τῆς περιφερείας κ. Grauvigne, διευθυντοῦ τοῦ ἀγρονομικοῦ αὐτόθι σταθμοῦ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν τῷ χορῷ παρουσίας ἐν στολῇ προσκοπικῆ τοῦ ὑπάρ-

ηγητοῦ τῆς 3ης Ο. Α. Νικόγλου Στεφάνου, ὁ δήμαρχος κ. Gerard ἐν χαιρετισμῶς τὸν ὁποῖον ἀπήνθυσεν, ἀπαντῶν εἰς προσφώνησιν τοῦ κ. Ἐφόρου, πρὸς τοὺς προσκόπους τῆς Dijon, ἐστρεψε τὴν λόγον πρὸς αὐτὸν καὶ ἐχαιρέτισεν ἐν μέσω μεγάλου ἐθουσιασμοῦ τῶν παρευστώτων τοὺς Ἕλληνας προσκόπους διὰ πολλῶν κολακευτικῶν λόγων, ἐξάρας τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Προσκοπισμοῦ.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 7 Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 4 1)2 μ. μ. οἱ Πρόσκοποι τῶν ὁμάδων Πειραιῶς δίδουν χορευτικὴν προεσπερίδα ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ ξενοδοχείου «Ἀκταίου».

ΕΙΔΟΣ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΣ

Ὁ Γεώργιος ἦτο παιδί καλομαθημένο, μὲ ἀνατροφὴν, ὅπως πρέπει. Ἡ οἰκογένειά του ἦτο ἔως προχθὲς μία ἀπὸ τὰς πρῶτας τοῦ τόπου. Εἶχον ὅμως τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσουν τὰ χρήματά των καὶ νὰ μείνουν εἰς τὸν δρόμο, ὅπως λέγεται. Ὁ Γεώργιος ἀπέβλεπε πρὸς τὴν νέαν κατάστασιν μὲ βλέμμα ἀπελπισίας, εἰς τὸ βάθος τοῦ οἰκογενειακοῦ του ὀρίζοντος ἔβλεπε τὴν τελείαν καταστροφὴν, ἔβλεπε τὴν περιφρόνησιν τῆς κοινωνίας καὶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους πρότερον περιεφρόνει. Τί δυστυχία αἱ; Καὶ πράγματι! ὅτι ἐφοβήθη ἤλθε μίαν ἡμέραν μόνου του. Ἔργον οὐδὲν ἐγνώριζεν. Ἦτο μαθητὴς τῆς δευτέρας τοῦ γυμνασίου ἀκόμη. Σιγὰ σιγὰ ἤρχισαν καὶ οἱ ἐμπαιγμοὶ τῶν συμμαθητῶν του, καὶ ἐκεῖνος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ἐπέστρεψε τὸ μεσημέρι εἰς τὸν οἶκον του. «Τί θα φᾶμε;» «Ξερὸ ψωμί!» ἦτο ἡ ἀγρία καὶ ξηρὰ, ἡ στερεότυπος ἀπάντησις. Εἶχε πλέον ἐαρυνθῆ τὴν ζωὴν του, εἶχεν ἀπελπισθῆ τελείως καὶ μίαν ἡμέραν ἡ κουρασμένη ψυχὴ του δὲν τὴν ἄφθε νὰ ἐμβῆ μέσα εἰς τὴν τάξιν. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς πεσμένος ἐκλαιεν ἀπαρηγόρητος. Κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε. Καὶ ἂν τὸν ἐπρόσεχε καὶ κανεὶς, τὸν ἐπείραζε μόνον!

Μερικοὶ ἐσκέφθησαν νὰ τὸν πιᾶσουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ νὰ τὸν κάμουν «παληκοσίον». Τὸ ἀπεράσισαν καὶ ἐπῆγαν κοντὰ του. Τὸν ἐπίασαν καὶ χωρὶς νὰ προσέχουν εἰς τὰ παράπονά του ἤρχισαν νὰ ἐκτελοῦν τὸ σχέδιόν των. Ἄλλ' αἴρνης ἓνα παιδίον μελαγχροινὸν ἔτρεξεν.

— Ἀφήσατέ τον ἐπὶ τέλους! ἐφώνησε!

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ; τὸν ἠρώτησε κάποιος.

— Ποῖος εἶμαι; τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀρπάζων αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν. Τώρα σοῦ δείχνω.

Μὲ μίαν τρικλοποδιὰν τὸν ρίπτει κάτω. Οἱ ἄλλοι ἀφίνουν τὸν Γεώργιον καὶ τρέχουν νὰ ὑπερασπι-

σθοῦν τὸν σύντροφόν των. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος δὲν μένει ἄεργος. Ἡ σκόνη καὶ τὰ δάκρυα τοῦ εἶχαν κλείσει τὰ μάτια καὶ δὲν ἐγνώρισε τὸν ὑπερασπιστὴν του. Ἐτρεξενὸς μὲ ὄλην τὴν δύναμιν του νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου καὶ οἱ εἰς ἐκυλίοντο εἰς τὴν σκόνην. Τὰ χέρια ἀνεβοκατεβαίνουν ἄγρια καὶ τὰ πόδια ἔκμυναν καὶ αὐτὰ κατὰ τὸ μέρος των, ἔως ὅτου ἓνα παιδί ἔτρεξε καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν μέσσην.

— Ἦσυχάσατε! Μία γροθιά τὸν ἠνάγκασε νὰ κινήθῃ καὶ αὐτός.

Ὁ καυγᾶς εἶχε τελειώσει καὶ τὰ στρατόπεδα ἐμετροῦσαν τὰς ἀπωλείας των.

Ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ παρετήρει τὸ μελαγχροινὸν παιδί. Μία φωνὴ ἠκούσθη.

— Αὐτός;

— Μάλιστα ἐγὼ κύριε! Τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἦτο ὁ πρόσκοπος Τάκης. Καὶ ὅμως δύο ἡμέρας πρὶν εἶχον πιεσθῆ δὲν ὠμίλει ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἐνικήσαμεν τοὐλάχιστον. Ἐψιθύρισε ὁ τρίτος.

— Ναί, μὰ ἡ μύτη σου τὸ ξέρει. Πραγματικῶς εἶχε γίνει ἅν μελιτζόνα.

Εἰς μὴν περῆλθεν ὁ Γεώργιος ἐφαίνετο χαρούμενος. Ὅλοι ἠπόρουν, μολονότι τὸ μελαγχροινὸν παιδί ἤξευρε τὸ μυστικόν.

Ὁ Γεώργιος, ποῦ ἦτο δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικὰ τοῦ ἔκαμνε παραδόσεις. Κοντὰ εἰς τὸν Τάκην ἐπῆγαινε καὶ ὁ φίλος του Πέτρος, ὁ τρίτος δηλαδὴ τῆς παρέας. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἄλλο μυστικόν εἰς τὴν παρέαν ποῦ ὁ Γεώργιος δὲν τὸ ἤξευρε. Καὶ αὐτὸ ἦτο, ὅτι κάποτε ὁ Πέτρος εἶπεν εἰς τὸν Τάκην:

— Τάκη! Πρέπει νὰ βοηθήσωμεν τὸν Γεώργιον.

— Πῶς θὰ τὸν βοηθήσῃς; Εἶσαι κανένα ἑκατομμυριούχος;

— Πῶς! Μὰ δὲν εἶσαι πρόσκοπος; Πρέπει νὰ κανεὶς ἑκατομμυριούχος διὰ νὰ βοηθῆ ἓνα ἄλλον;

— Πῶς λοιπόν; Μὲ λόγια;

— Ὅχι! πρέπει νὰ τοῦ ζητήσωμεν νὰ μᾶς παραδίδῃ μαθηματικὰ. Ἐχομεν καὶ οἱ δύο ἀνάγκην ἀπὸ ἰδιαίτερον.

— Ὁραῖα! Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος!

Καὶ οὕτω οἱ δύο πρόσκοποι εὗρον τρόπον νὰ βοηθήσουν μίαν οἰκογένειαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς μέσα εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ δυστυχία εἶχε ρίψει τὰ δίκτυά της. Ὁ Γεώργιος ἐσπούδαζεν, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνῃ κανένα, κατετάχθη δὲ καὶ αὐτός εἰς τοὺς Πρόσκοπους.

Ἐν Ἀδάμαντι τῇ 25 Δεκεμβρίου 1920.

Καθουδάκης
Ἐνωμοτάρχης Β. Σ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΕΩΣ

Κρίσεις τινές ἐπὶ τῆς Ποδοσφαιρίσεως (Φούτ-Μπόλ) ὡς ἀσκήσεως καὶ ὡς παιδαγωγικῆς παιδιᾶς τοῦ Π.Ε.Α.Β. κ. Α. Λευκαδίτου.

Ἄπό πινος ἀπηγορεύθη εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ «Πανελληνίου», τὸ ὁποῖον διευθύνω ὡς καὶ εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Διδασκαλείου τῆς Γυμναστικῆς, τὸ ὁποῖον διευθύνει ὁ κ. Καρβελάς, ἡ ποδοσφαιρίσις. Ἐπειδὴ εἰς μερικὸς ἐκ τῶν ἀσκουμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ πολλοὶ πρόσκοποι, ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἴσως φανή περιεργός, δὲν κρίνω ἄσκοπον χάριν ἰδίως τῶν Πρόσκοπων, εἰς τοὺς ὁποίους μοῦ ἀρέσει νὰ λογοδοῶ διὰ πᾶσαν μου σχετικὴν πρὸς αὐτοὺς ἐνέργειαν, νὰ ἐθέσω δι' ὀλίγων τοὺς λόγους, δι' οὓς κρίνω τὴν παιδιᾶν αὐτὴν βλαβερὰν καὶ οἱ ὁποῖαι εἶναι οἱ ἑξῆς :

Ἦ; γνωστὸν, ἀπὸ τῆν γυμναστικὴν ἀπαλείεται πᾶσα ἀσκήσις μονομερῆς, ἡ ὁποία δὲν ἀσκεῖ ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο ἡμιμόρια τοῦ σώματος, καὶ γυμνάζει μονομερῶς μόνον τὰ κάτω ἢ μόνον τὰ ἄνω ἄκρα, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἔμπορεῖ νὰ κινηθῆται ἀναλογικὰ ἀσκήσεως καὶ συνεπῶς ἡ ἀρμονικὴ ἀνάπτυξις ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς πάσης εὐλόγου ἀσκήσεως.

Ἡ ποδοσφαιρίσις ὄχι μόνον ἀσκεῖ μονομερῶς τοὺς πόδας, ἀφίνουσα ἐντελῶς ἀγυμναστούς τὰς χεῖρας, ἀλλὰ καὶ τούτους ἐντελῶς κλισομέτρως, διότι πᾶς παίκτης συνειθίζει πάντοτε νὰ παίξῃ πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ νὰ μεταχειρίζεται διὰ τὰ λακτίσματα τὸν αὐτὸν πόδα, πράγμα τὸ ὁποῖον γίνεται ἀφορμὴ ἀνισομέτρου ἀναπτύξεως τῶν ποδῶν. Πλὴν αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὰ λακτίσματα πάντοτε δίδονται ἐκ τῶν ἑξῶ πρὸς τὰ ἔσω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται συνήθεια, ἰδίως εἰς ὅσους ἔχουν ἀρχίσει τὴν ἀσκήσιν ταύτην ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, τὰ κάτω ἄκρα νὰ στρέφονται πρὸς τὰ ἔσω καὶ οὕτω νὰ λαμβάνουσι τὸν χαρακτηριστικὸν ἀπὸ τῆν σχηματισμὸν τῶν ποδῶν τῶν φουτμπολιστῶν. Καὶ ἂν τὴ κακὴν περιωρίζετο ἔω; ἐδῶ, ἴτως δὲν θὰ ἦτο τόσον βλαβερὸν, διότι θὰ ἦτο μόνον ζήτημα καλλισθησίας, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς ἡ διευθύνσις τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ διαρκὴς κάμψις τοῦ κορμοῦ πρὸς τὰ ἔμπρῳς, ἵνα δυναθῆ ὁ παίκτης εἰς ἐνδεχομένην στιγμὴν νὰ ἐνεργήσῃ καταλλήλως, γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνήθεια, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσματα εἶναι τὸ κρέμασμα τῶν βραχιόνων ἔμπρῳς, ἡ κύρτωσις τῆς ράχους, ἡ πίεσις τοῦ στήθους πρὸς τὰ ἔσω καὶ συνεπῶς ἡ μὴ κανονικὴ λειτουργία τῶν πνευ-

μόνων. Τί ἔμπορεῖ νὰ συμβῆ μετὰ ταῦτα, ἰδίως εἰς ἕνα ἀδύνατον, ὅπως κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι οἱ μὴ συγκεροτημένοι ἀκόμη ὄργανισμοὶ τῶν παιδῶν, τὸ παραλείπω ὡς λίαν λυπηρὸν.

ἴτως τὰ ἀνωτέρω φανοῦν ὑπερβολικὰ, ἐν τούτοις δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ παρατηρήσῃ τὴν σωματικὴν καταστασιν τῶν εἰσηγητῶν τῆς ποδοσφαιρίσεως, καὶ θὰ πεισθῆ, ὅτι ἡ παιδιὰ αὕτη ἡ ἔχουσα ὡς βῆσιν τὴν συνδυασμένην ἐνέργειαν τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ ὄνου, δὲν εἶναι ἡ ἀρμόζουσα εἰς ὅσα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἔχει προορίσει νὰ ἴστανται καὶ νὰ βραδίζουσι ὄρθια καὶ εὐθυτενῶς. Δυστυχῶς ὅμως τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Εἰς τὸν τόπον μας τὸ πνεῦμα τῆς παιδιᾶς ἔχει τελειοποιηθῆ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν. ὥστε καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀποτελέσματα νὰ εἶναι ἀνάλογα. Ποῖος θεωρεῖται ἐδῶ ἰκανὸς παίκτης; ἐκείνος, τὸν ὁποῖον φοβούνται οἱ ἄλλοι νὰ πλησιάσουν μήπως, κατὰ τὴν ποδοσφαιρικὴν φράσιν, τοὺς «τσακίσῃ». Συντελεῖ δηλ. ἀντὶ νὰ ἀναπτύσῃ τὴν φιλαλληλίαν μεταξὺ τῶν παικτῶν, νὰ τοὺς διεγείρῃ πᾶν ἄγριον ἐντικτικὸν καὶ νὰ θαυμάζεται καὶ θεωρεῖται ἡρώϊσμος ἡ ἰκανότης τοῦ νὰ καθιστᾷ ἄχρηστον τὸν συμπαίκτηρά του, ἀδιαφορῶν ποῖαν βλάβην ἔμπορεῖ νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς υγείας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Τῆς διανοητικότητος αὐτῆς, ἥτις πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι εἶνε καθαρῶς ἑλληνικὴ, εἶνε γνωστὰ τὰ ἀποτέλεσματα. Πόσοι δὲν ἔχουν διακομισθῆ ἀπὸ τὰ γήπεδα τῆς ποδοσφαιρίσεως καὶ πόσοι δὲν φέρουν δι' ὄλου των τοῦ βίου τὰ ἔχνη τῆς ὡς ποσειτον συνδυασμένης ἐνεργείας τῶν δύο ἀγχιῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπερτεροῦν τῶν τοιοῦτων παικτῶν κατὰ τὸ ὅτι μεταχειρίζονται τοὺλάχιστον τὰ ὄπλα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἐπρωκίσειεν ἡ φύσις, μόνον ἐν περιπτώσει ἀμύνης καὶ οὐχὶ πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ ἐπίδειξιν τοῦ ἀτόμου των.

Τέλος ὑπὸ παιδαγωγικὴν ἐπιψιν παιδιᾶ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὡς πρωτεύον στοιχεῖον τὴν φιλοδρότητα, πᾶν ἄλλο ἔμπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ παρὰ παιδιᾶ. Εἶδατε ποτὲ κανένα παίκτην κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβολῆς ἔστω καὶ νὰ μειδιάσῃ; ἐγὼ τοὺλάχιστον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὰ ἔτη τὴν ἔχω παρακολουθήσει, βλέπω μόνον ἀνθρώπου; εἰς πολὺ κακὴν ψυχικὴν διάθεσιν καὶ διαρκῶς ἐρίζοντα; καὶ αἰτιωμένους οὐ μόνον τοὺς ἀντιπάλους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς συμπαίκτηράς των, διότι ἐξ ἀφορμῆς πάντοτε τρίτου δὲν εὖρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξωσιν ὅ,τι ὁ ἐγωϊσμός των φαντάζεται. Τί δὲ διαμείβεται μεταξὺ των καὶ ποῖου εἶδους γλωσσολογία εἶναι ἐν χρήσει εἰς τοὺς χώρους αὐτοῦ; τῆς ἀρετῆς, τὸ ἀποσιωπῶ διὰ λόγους εὐσημησοσύνης. Ὅπως δὲ σχηματίζη τις σαφῆ ἰδέαν κατὰ πόσον ἡ παιδιὰ αὕτη συντελεῖ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν παιδῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλαλληλίας μεταξὺ των, δὲν ἔχει παρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουσι χώραν τελευταίως κατὰ τὸ πλεῖστον μετα-

Ἐξ μαθητῶν εἰς τὸ Ποδηλατοδρόμιον, ὅπου παρ' ὅλην τὴν ἐπέμεινον τῆς ἀτυτουμίας, αἱ κντεγκλήσεις, τὸ γιοῦχι καὶ αἱ ὕβρεις εἶναι ἡ κωνή τροφή· ὡς σὺνηθες δὲ ἐπιδόρπιον τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς αὐτῆς πανδοισίας εἶναι τὸ ξύλη καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν τὰ ἀνωτέρω προσέπιπτον εἰς τὴν ἀντιληψιν τῶν ἰθυόντων τὰ τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, ὅτι κπηγόρευον οὗτοι ἐντελῶς τοῦλάχιστον εἰς τοὺς μαθητάς τὴν χρῆσιν τῆς παιδιᾶς αὐτῆς, ἥτις διὰ τοῦ, μὴ εἰδότας ἐμφανίζεται ὡς ἀσκῆσις καὶ ψυχαγωγία, πράγματι ὁμοῦ ἐπιφέρει μεγίστας σωματικὰς καὶ ἠθικὰς ζημίας εἰς τοὺς παῖδας, ἐξ ἀντιθέτου πρὸς τὰς δύο ἄλλας παιδιὰς τοῦ Βίλλεϋ καὶ Μπάσκετ-Μπόλ, ἐπὶ τῶν προτερημάτων τῶν ὁποίων ἐλπίζω νὰ ἐπανέλθω προσεχῶς.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πῶς ἡμποροῦμεν νὰ κάμνωμεν λουτρὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μας, χωρὶς νὰ βρέχωμεν πολὺ τὸ πάτωμα.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν μίαν λεκάνην πλυσίματος, ἕνα κάδον νεροῦ, ἕν ἄγγειον διὰ τὰ ἀκάθαρτα νερά, καὶ τὸ ἀπαραίτητον σφουγγάρι, σαποῦνι κατὰ προτίμησιν μαλακὸν καὶ ἕν ἀντίσκηνον ἢ οἰονδήποτε ἄλλο πανί, διὰ νὰ στρώνωμεν εἰς τὸ πάτωμα, πράγματα τὰ ὁποῖα εὐκόλως εὐρίσκει πάς τις.

Τοποθετοῦμεν τὴν λεκάνην μὲ ὀλίγον νερὸν εἰς μίαν παλαιὰν καρέκλαν καὶ σαπουνίζομεν πρῶτον τὰ χέρια μας. Κατόπιν ἀδειάζομεν τὸ νερὸν καὶ βάζομεν ἄλλο καθαρὸν μὲ τὸ ὁποῖον σαπουνίζομεν τὸ κεφάλι καὶ τὸν λαιμόν, μεταχειριζόμενοι καὶ τὸ σφουγγάρι. Ἀκολουθῶς ἀλλάζομεν πάλιν τὸ νερὸν τῆς λεκάνης καὶ βουτόντας μέσα τὰ χέρια τρίβομεν μὲ αὐτὰ τὸ σῶμά μας γρήγορα γρήγορα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ στήθος. Βουτοῦμεν κατόπιν τὸ σφουγγάρι, τὸ στίβομεν τόσον, ὥστε νὰ μὴ στάξῃ νερά, καὶ βρέχομεν ὅλον μας τὸ σῶμα. Τότε σαπουνίζομεν τὸ σφουγγάρι καὶ τριβόμεθα καλά. Βουτόντας ὕστερα τὸ σφουγγάρι εἰς τὴν λεκάνην, ξεπλένομεν τὲς σαπουνάδες καὶ εἰς τὸ ἴδιον νερὸν τῆς λεκάνης πλύνομεν τὰ πόδια μας. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γίνωνται πολὺ γρήγορα καὶ νὰ σκουπιζόμεθα ἀμέσως καλὰ μὲ μίαν πετσέταν καὶ μὲ μίαν ἄλλην στεγνὴν νὰ τριβόμεθα δυνατά.

Ἡ λεκάνη νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα καὶ νὰ μὴ τὴν γεμίζετε πολὺ μὲ νερό. Ἐὰν ἔχετε καὶ κανένα ζεῦχος παλαιῆς παντοῦφλης, ὥστε νὰ μὴ πατάτε κάτω σὰς ἐθκολύνει πολὺ.

Θὰ σὰς φανῇ περιεργον τὸ εἶναι δὲν βρέχεται κατ'

αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ πάτωμα, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει διότι, εἴταν ἡ λεκάνη εἶναι τοποθετημένη εἰς τὸ ὕψος περίπου τῶν γονάτων, τὸ νερὸν δὲν κάμνει μεγάλην διαδρομὴν, ὥστε νὰ προφθάσῃ νὰ χυθῇ κάτω, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ σφουγγάρι ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συγκρατῇ τὸ νερὸν ἰδίως εἴταν στίβεται καλὰ.

Κατόπιν ὀλίγης πείρας θὰ ἰδῆτε, εἰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ μὴ κάμνωμεν καθημερινῶς τὸ λουτρόν μας, πρᾶγμα πολὺ ὑγιεινὸν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, προφασιζόμενοι, εἰ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα. Ὅλίγη καλὴ θιέλῃσις εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ὀλίγον θάρρος, ἕως εἴτου νὰ συνηθίσωμεν τὸ ψυχρὸν νερὸν.

• Ἐὰν ἀφοῦ τρίψωμεν καλὰ τὸ σῶμά μας, γυμνοὶ ὅπως εἶμεθα κάμνομεν ὀλίγας καταλλήλους γυμναστικὰς ἀσκῆσεις, ἔχομεν εἰς χρειάζεται διὰ τὴν ὑγιεινὴν ὁλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἂν θέλετε, διότι ἔχει ἤδη ἀποδειχθῆ, εἰ ὑπάρχει μεγίστη σχέσηις μεταξὺ καθαριότητος καὶ ἀκμῆς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχικῆς τῆς αὐτῆς.

Ἐννοεῖται, εἰ ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς ἐντελῶς τὸν κίνδυνον τοῦ κρουολογήματος, πρέπει τῶρα τὸν χειμῶνα νὰ γίνωνται εἰς δωμάτιον ὅσον τὸ δυνατόν θερμότερον καὶ χωρὶς κανὲν ἀπολύτως ρεῦμα.

Δ.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ἄρχισε νὰ νυχτῶνῃ σιγὰ-σιγὰ. Ἀπὸ μακρὰν ἠκούοντο κωδωνισμοὶ ζῶων ποῦ ἔβροσαν, ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ρυακὶ ἐκυλοῦσε μὲ ἁρμονικὸν μουρμούρισμα καὶ ἀπὸ μακρύτερα ἔφθιναν εἰς τὴν ἀκοήν μου καμμιὰ φωνὴ ἢ σφύριγμα βοσκῆ ποῦ ἐφύλαγε κάπου ἐκεῖ τὰ πρόβατά του.

Ἐγὼ μόνάχος, δλομόναχος περιπατοῦσα εἰς τὸν ἐξοχικὸν δρόμον μὲ μόνην συντροφίαν κανένα χωρικὸν τυλιγμένον εἰς τὴν χονδρὴν κάπαν του ποῦ ἐπερνοῦσε γρήγορα ἀπὸ κοντὰ μου καὶ ἐχάνετο εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δρόμου. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ δένδρακια νεοφυτευμένα— πρὸ πάντων πλατάνια— τὰ ὁποῖα τῶρα ἦσαν ἀπλαῖ βέργαι καὶ τὰ ὁποῖα ἔμελλον ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα χρόνια νὰ γίνουιν πελώρια δένδρα καὶ ἔβλεπα μὲ τὴν φαντασίαν μου τὸν ἑαυτόν μου ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια... Εἶχα μεγαλώσει. Περιπατοῦσα εἰς τὸν ἴδιον δρόμον καὶ τὰ δένδρακια αὐτὰ μεγάλα τῶρα, ἐσκίαζαν ὅλον τὸν δρόμον μὲ τὰ πυκνά

των κλαδιά. Τὰ ἔβλεπα πάλιν ὡς ἀνθρώπους ἰδικούς μου, ἀφοῦ μαζί εἶχομεν μεγαλώσει, μαζί εἶχομεν ἀναπτυχθῆ ...

Χάρις Παπαθανασίου
Καβάλλα

Ὁ στρατηγὸς σερ Baden-Powel εἰς μίαν τελευταίαν διάλεξιν του ἐνώπιον γυναικείου ἀκροατηρίου κατέληξεν εἰς τὸ νὰ εἴπῃ, ὅτι εἰς τὴν ἀνίχνευσιν ὀφείλει τὸ ὅτι ἔχει τὴν καλλιτέραν σύζυγον.

« Ἀπὸ ἐτῶν, εἶπε, κατεγινόμην εἰς τὸ νὰ σπουδάζω τὰ ἴχνη τῶν διαφόρων πατημάτων τοῦ ὥραλου φύλου καὶ κατόπιν ἐπισταμένων παρατηρήσεων κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ 45 % τῶν γυναικῶν ποῦ πατοῦν μὲ περισσοτέραν δύναμιν τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ πέλματος εἶναι ὀρηκτικαὶ καὶ δραστήριοι. Αἱ δὲ παρατηρήσεις μου ἀπεδείχθησαν ὀρθόταται ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου... »

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Πολλοὶ εἶναι πρόξενοι τῆς δυστυχίας των, διότι σκέπτονται συνεχῶς ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκτήσουν, ἂν τοὺς συνέβησαν μερικὰ δυσάρεστα εἰς τὴν ζωὴν των τὰ συλλογίζονται διαρκῶς, φθονοῦν ἄλλους, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἀντίληψίν των εἶναι εὐτυχέστεροι αὐτῶν καὶ μισοῦν ὅλον τὸν κόσμον. Ὑπο τοιαύτας συνθήκας δὲν δύναται κανεὶς νὰ εἶναι εὐτυχὴς καὶ μόνον νὰ διορθώσῃ τὸν χαρακτήρα του πρέπει διὰ νὰ μὴ εἶναι δυστυχὴς.

« ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ »

Ἐτιμῆθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 74 τῆς 8ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. Η. Δ. τοῦ Π. Ε. Ἀττικοβοιωτίας κ. Ἀθ. Λευκαδίτου, συνιστῶντος αὐτὴν θερμότητα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν κ. κ. Ἀρχηγούς κτλ.

Πωλεῖται ὑπὸ τῆς Ἀποθήκης τοῦ Σώματος ἀντὶ ΔΥΟ δραχμῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Τ. Π. ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ.

Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικόν τῶν Τ.Π. Συνδέσμων εἰς πολλὰ ἀντίτυπα καὶ τιμᾶται ἀντὶ 20 λεπτῶν ἕκαστον. Τὰ Προσδρεῖα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Συνδέσμων ἃς σπεύσουν νὰ παραγγείλουν εἰς τὴν Ἀποθήκην ὅσα ἀντίτυπα θέλουν διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὰ μέλη των, πρὶν ἐξαντληθῶν.

Η ΑΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΕΤΗ

ΠΛΟΥΤΙΖΕΙ

Πτωχὴ τις χήρα προσεπάθει νὰ συντηρῆ ἑαυτὴν καὶ τὰ τέκνα της πωλοῦσα ἄνθη.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν καὶ οὐδεὶς εἶχε προσέλθει ν' ἀγοράσῃ ἐκ τῶν ἀνθῶν τῆς χήρας· περίλυπος δὲ διελογίζετο ἡ τάλαινα, ὅτι νηστικὰ θὰ ἐκοιμῶντο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὰ αγαπητὰ τέκνα της.

Ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀπληπισμένη ἠτοιμάζετο νὰ λάβῃ τὸ καλῆθι καὶ τὰ τέκνα της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν καλύβην, γέρον ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του διέρχεται πρὸ αὐτῆς καὶ βλέπων τὰ ἄνθη ἴσταται ἐν ἀγοράσῃ ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων τὰ ἄνθη τόσον καλὰ λέγει πρὸς τὸν υἱόν του νὰ προχωρήσουν. Ἐν δάκρυ τῆς χήρας, στεναγμοὶ καὶ ἀπελπιστικοὶ τινες ψιθυρισμοί, ἔδειξαν τὴν δεινὴν κατάστασιν αὐτῆς εἰς τὸν υἱόν τοῦ γέροντος, ὁ ὅποιος συγκινηθεὶς ρίπτει κρυφίως χαρτίον διπλωμένον καὶ συγχρόνως σπεύδει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν πατέρα του.

Ἐν ἐκ τῶν τέκνων τῆς χήρας παρετήρησε τὸ χαρτίον, λαμβάνει καὶ φέρει αὐτὸ πρὸς τὴν μητέρα, ἡ ὅποια τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει ὅτι ἦτο γραμματίον τραπεζικῆς ἀξίας εἴκοσι πέντε δραχμῶν. Τρέχει εὐθὺς κατόπιν τοῦ γέροντος, ἵνα ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ τὸ γραμματίον· ἐνόμισεν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ ἀπώλεσεν αὐτό. Ὁ υἱὸς θέλων νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἐλεημοσύνην λέγει πρὸς τὴν χήραν, ὅτι τὸ γραμματίον ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἰδικόν του καὶ ὅτι δύναται νὰ κρατήσῃ αὐτό. Ἀλλ' ἡ χρηστὴ γυνὴ ἐπιμένει νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ γραμματίον βεβαιούσα, ὅτι τὸ τέκνον της εἶδεν αὐτὸ πίπτον ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ γέρον τότε ἐνόησε τὴν ὑπόθεσιν καὶ λέγει πρὸς τὴν χήραν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ υἱὸς αὐτοῦ δὲν δέχεται τὸ γραμματίον λαμβάνει αὐτὸ εὐχαρίστως αὐτός. Ὁ ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς υἱὸς ἐρυθριά, λυπεῖται καὶ ἀδημονεῖ· ἀλλὰ πρὶν νὰ κατακρίνῃ καθ' ἑαυτὸν τὴν σκληρότητα τοῦ πατρὸς, παρατηρεῖ αὐτὸν ἐξάγοντα τοῦ χροτοφυλακίου τοῦ ἑτέρου γραμματίον ἐκατὸν δραχμῶν, τὸ ὅποιον καὶ ἐγχειρίζει εἰς τὴν χρηστὴν πτωχὴν γυναῖκα λέγων πρὸς αὐτήν. « Ὁ υἱὸς μου ἠθέλησε ν' ἀνακουφίσῃ τὴν πτωχεῖάν σου, ἐγὼ δὲ ἀνταμείβω τὴν χρηστότητα καὶ ἀρετὴν σου ».

Συμπέρασμα. Ἡ ἀφιλοχρηματία καὶ ἡ ἀρετὴ πλουτίζουν ἡμᾶς, ἐνῶ ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ αἰσχροκέρδεια ἀφαιροῦν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ τὰ ὑπάρχοντα.

Δημ. Ν. Κυριακὸς

Ὑπαρχηγός, Ὁ. Ε.

ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Αναμνήσεις από την πολιορκίαν
του Ποστ-Αρθούρ υπό
René Gaëll

— Έμπρός. Έλεγεν ό ένας ρωσικά, δείξε μας τόν δρόμον γιατί αλλοιώς θα σε κρεμάσωμε.

Και μιά φωνή, πολύ γνωστή είς τόν Νικόλαον άπαντα.

— Κόυετέ μου ότι θέλετε δέν προδίδω τήν πατρίδα μου!

Ήτο ό Ίβάν Ναρκινάφ.

VIII

ΗΡΩΙ ΚΑΙ ΨΥΧΑΙ

“Ας αφήσωμεν τόν φίλον μας είς τήν κρύπτην του και άς επανέλθωμεν είς τας ήρωϊδας μας.

Ή Κα Σουγιέφ παράφορος εκ τής άνησυχίας τή επόμενον πρωϊ έτρεχεν είς τά διάφορα γνωστά της σπίτια ζητόντας τόν Νικόλα και ήτο έξαλλος ή δυστυχής, διότι είχε μαντεύσει φευ! ότι ό υιός της θα είχαν αναλάβει καμμίαν επικίνδυνον έπιχείρησιν.

Πρός έπιβεβαίωσιν είδα τήν μικράν Σεσίλ ή όποία ήτο έν γνώσει τής ύψηλης αποστολής του μικρού φίλου της και διηγήθη όλα ότα έγνώριζεν είς τήν δυστυχή μητέρα, ή όποία εκλαίε μετά λυγμών.

— Θάέ μου, έλεγε, γιατί τόν άφησε να φύγη ό Στρατηγός; Γιατί ν' αφήση ένα τόσο μικρό παιδί να διακινδυνεύση την ζωήν του;

— Διότι ό πατριωτισμός δέν γνωρίζει ηλικίαν και τά παιδιά μας ανήκουν πρώτα είς τήν Πατρίδα και έπειτα είς ήμάς.

Ή Κα Σουγιέφ έγύρισεν εκπληκτος και εύρέθη αντι-

μέτωπος με τήν Κα Στέσελ ή όποία είχε προφέρει αυτάς τας λέξεις με τόνον φωνής γλυκών μεν άλλ' έπιτακτικόν και μη έπιδεχόμενον ουδεμίαν άντίρρησιν.

Ή Κα Σουγιέφ τήν εκύτταξεν άπηλπισμένη και άντι άλλης άπαντησε; ή Κα Στέσελ άνοιξε τας άγκάλας της και έδέθη τήν δυστυχή μητέρα.

Μη κλαίς, τή είπε, αλλά σήκωτε με υπερηφάνειαν ή καρδίη σου και εύχαρίστησε τόν Θεόν, διότι δοξάζεται ό υιός σου. Πολλοί θα τόν ζηλεύουν να είσαι βεβαία!

— Μά αν πεθάνη;

— Μά αν ζήση; Σκέψου, φαντάσου με τή νοΰ σου τήν ημέρα που θα ίδης τόν στρατόν όλον παραταταγμένον και τόν υιόν σου να στέκεται είς τή μέσον ενώ είς τή στήθος του θα λάμπη ό Σταυρός τής Άνδρείας! Ναυτία Σουγιέφ, έλπίζε, ό Θεός είναι μεγάλος και προστατεύει τά γενναία στρατεύματά μας! Είχα και έγώ ένα υιόν, ένα υιόν πολυαγαπημένον και μπορώ να λέγω με υπερηφάνειαν ότι έπεσε μεταξύ των πρώτων μαχόμενος υπέρ Πατρίδος. Πίστεφέ με, καλή μου Ναυτία, και αν ζήση και αν άποθάνη ό αγαπημένος μας Νικόλας θα είναι ευδοξος. Είνε και ιδικό μου παιδί: ό Νικόλας, μη τή ξεχνά; αυτό! Λοιπόν και τής χαρές και τής λύπης και τής δόξης θα τής μοιραζώμεθα πάντα!

— Είθε μεγάλη καρδιά, είπεν ή Κα Σουγιέφ σκουπίζουσα τά δάκρυά της, και με έδιδάξατε τά αισθήματα από τά όποία πρέπει να έμπνέεται κάθε μητέρα.

“Ένας εγκάρδιος άσπασμός εκλείσει τόν ώραϊον αυτών διάλογον και αί δύο μητέρες άπεχαιρετήθησαν με τά πλέον έιθαρρυντικά και παρήγορα λόγια.

IX

IBAN NARKINOΦ

Ἐπανευρίσκομεν τὸν Νικόλαν εἰς τὴν κρύπτην τοῦ και κατὰ μεγάλην τοῦ δυστυχίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγη ἀπ' ἐκεῖ, διότι πιθανόν νὰ ἐφυλάττοντο τὰ περίεξ.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐσκέπτετο πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φύγη ὅταν ἤκουσε καθαρὰ στεναγμὸν ἀνθρώπου πάσχοντος και καθῶς ὄρμα εἴσω νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει, ἀναγνωρίζει τὸν Ἰβάν Ναρκινόφ βρέως πληγωμένον και ἔρποντα ἀνάμεσα εἰς τὰ χόρτα. Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμήν τρέχει κοντὰ του και τὸν φωνάζει μετὰ τὸ ὄνομά του.

— Ἰβάν, σὺ εἰδῶ !..

Ὁ νεαρὸς τραυματίας ἐσήκωσε τὸ σβυσμένο βλέμμα του και ἐκύτταξε τὸν Νικόλαν ἐνῶ τὰ χλωμά του χεῖλη ἐψιθύριζαν διακεκομμένα.

— Ἐσὺ εἶσαι, Νικόλα, ... ἤμουν αἰχμάλωτος, ... και ἔφυγα κρυφὰ διὰ νὰ μὴ προδώσω τὰ μυστικὰ τῆς Πατρίδος μου...

— Κ' ἐμεῖς ποῦ σ' ἐνομιζαμε προδότην.

— Προδότην. Ὅχι, Νικόλα. Πεθαίνω διὰ τὴν Ρωσίαν... μ' ἐπυροβόλησαν ὅταν ἔφυγα... μ' ἐκυνήγησαν μάλιστα ἕως ἐδῶ, .. ἀλλὰ ἐνόμισαν ὅτι ἀπέθανα ἐνῶ ἐγὼ εἶχα λιποθυμήσει μόνον και ἄμα τοὺς ἤκουσα ὅτι ἔφυγαν... ἐσηκώθηκα και ἤθελα νὰ φύγω... ἀλλὰ αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλειψαν, διότι ἔχασα πολὺ αἷμα...

— Ὡστε καλὰ ἤκουσα ἐγὼ τὴν φωνὴν σου...

— Ναί... ἡ μητέρα μου Νικόλα... ποῦ εἶναι ;.. θὰ τὴν ἰδῆς ; Εἰπέ της... ὅτι ἀπέθανα διὰ τὴν Ρωσίαν...

— Ὅχι, Ἰβάν, δὲν θὰ πεθάνῃς.

Και ὁ Νικόλας ἔρριψεν ἐν ἀπελπιστικῶν βλέμμα εἰς τὰ περίεξ ὡς διὰ νὰ ἰδῆ πῶς ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλὰ γύρω ἦσαν ὅλα ἔρημα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΛΙΣΙΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩΝΤΑΙ

Λόγω τοῦ γλίσχρου τῆς συνδρομῆς ἧτις δὲν δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ Περιδικοῦ ἢ Διευθυνταῖς αὐτοῦ γνωρίζει πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τῶν στελλομένων φωτογραφιῶν πρὸς δημοσίευσιν δεῖον νὰ πληρώνονται τὴ κλισιὰ κοστίζον ἀναλόγως τοῦ μεγέθους μεταξὺ 20 και 35 δραχμῶν.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

Ζῶναι δερμάτιναι ἐγγώριαι	Δρ.	5.—
Παντελόνια serge ἐγγ. κατασ. χονδρὰ	»	25.—
» χειμερινὰ Ἀγγλικά	»	14.—
Σουγιάρδες	»	4.—
Μανδύλια χρωματιστὰ τρίγωνα	»	2.—
Θῆκαι πελέκεων	»	2.—
Σάκκοι ράχως	»	16.—
Ὑποδήματα ἀπὸ 1/6—3	»	36.—
» » 3—5	»	39.—
» » 5—12	»	42.—
Συσκευή πλήρης ραπτικῆς	»	4.—
Σφαῖραι flomber τὸ κυτίον	»	10.—
Παντελόνια θερινὰ	»	11.—
Ἐγκόλιον Ἀρχηγοῦ	»	1.—
» Προσκόπου Α' τάξεως	»	0.70
Καρδιὰ Προσκόπου	»	2.00
Ἐλιοθεραπεία	»	1.—
Συμπεριφορὰς	»	1.—
Σύστημα κατ' ἐνωμοτίας	»	0.50
Ζωὴ στὸ στρατόπεδο	»	0.80
Συμβουλὲς στοὺς Ἐφόρους και Ἐπόπτας	»	0.80
Καταστατικὰ Π. Συνδέσμων	»	0.20
Πρότυπα Ὁ., Ε., και Τ.Π.Σ. ἢ δεκάς	»	1.—
Ἐκθεσις Προσκοπικῆς ἐργασίας Δυτ. Μακεδονίας ὑπο τοῦ Τ. Ε. Δ. Μακεδονίας	»	0.40
Τί εἶνε «Προσκοπισμός»	»	0.25
Ἀσκήσεις Πιεζ. Γυμνασίων	»	0.50
Ὀδηγίαι δι' Ἀρχηγούς	»	0.50
Γνώσεις Δοκίμου	»	0.10
Ὑφασμα χαλὶ θερινὸς ἢ ὑάρδα	»	4.40
» » » τὸ μέτρον	»	4.—

ΣΗΜ. Παρακαλοῦνται οἱ παραγγέλλοντες νὰ γράφουν ἀπ' ἐθελίας πρὸς τὴν ἀποθήκην ἔχοντες ἐγκρίσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ και Τ. Ε. μετὰ καθυπογραμμένην ὑπογραφήν, στέλλοντες συγχρόνως και τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰδῶν. Τὰ ταχυδρομικά και οἱ ναῦλοι βαρύνουν τὸν παραγγέλλοντα.

Ἄρθρον 7 Κανονισμοῦ. Ὁ εἰς τοὺς Προσκόπους πωλούμενος ἱματισμὸς και ἐξάρτησις ἀνήκουν εἰς αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὸ Σῶμα. Ἀμα τῆ παρατιτῆσι ἢ διαγραφῆ αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν ὅλα τὰ εἰς τὴν κατοχὴν των εὐρισκόμενα Προσκοπικά εἶδη, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Τὰ εἶδη ταῦτα ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης ἀναλόγως τῆς φθορᾶς, ἢν ὑπέστησαν, και ἡ ἀξία αὐτῶν καταβάλλεται ἀμέσως εἰς τὸν Πρόσκοπον.

Ἄρθρον 8. Ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις ἢ δωρεὰ Προσκοπικῶν εἰδῶν εἰς αἰοδηγοῦτε πρόσωπον μὴ ἀνήκον εἰς τὸ Σῶμα. Οἱ Ἀρχηγοί, Ἐπιθεωρηταὶ και Ἐφοροὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως ταύτης ὃ δὲ Διευθυντῆς θεὰ ἀπαιτῆ τὴν αὐστηρητάτην τιμωρίαν παντὸς παραβάτου, ἀπειρητῶν δὲ ἐν ἀνάγκῃ και τὴν διὰ τοῦ Νόμου καταβλήσιν αὐτοῦ.